

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσῶτερ. λ. 10. Ἑξῶτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀπριλίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 18

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Σε λίγο ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἄνθρωποι. Ἦταν οἱ ἐργάται ποὺ πήγαιναν εἰς τὴν δουλειάν τους· ἔπειτα οἱ ὁδοκαθαρισταὶ μὲ τῆς σκούπες· ἔπειτα μερικὰ κάρα, ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, φορτωμένα λαχανικά. Τὰ μαγαζιά ἀνοίγαν ἕνα-ἕνα. Μερικοὶ ἐργάται ἐμπαιναν ἔς ἕνα ποτοπωλεῖο.

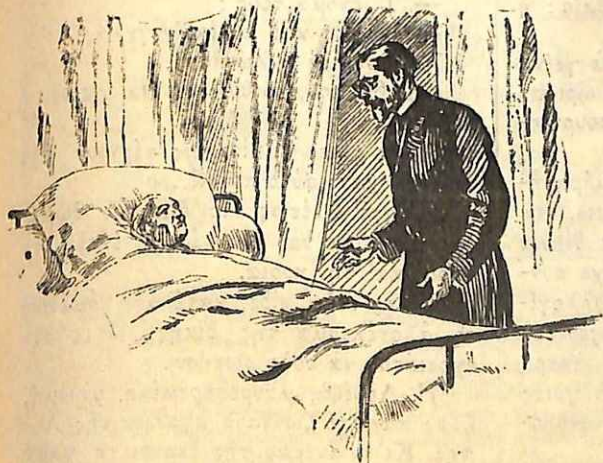
Τότε ὁ Ἑρρίκος ἐξύπνησε ἀπὸ τὸ ὄνειρο ποὺ ἔκανε μὲ ἀνοιχτά μάτια ὅλη τὴ νύκτα, κατὰλαβε ὅτι ἐκρύωνε καὶ συγχρόνως ἐξεσταίνεται, καὶ αἰσθάνθηκε εἰς τὴν πλάτη καὶ εἰς τὴν στήθος ἕνα πόνοδυνατό.

Μπῆκε καὶ αὐτὸς στὸ ποτοπωλεῖο, γιὰ τὰ πόδια του δὲν μπορούσαν πιά νὰ τὸν κρατοῦν ὀρθοί.

Ἐκεῖ ἔπεσε μᾶλλον παρὰ ἐκάθησε ἔς ἕνα σκαμνί, κοντὰ ἔς ἕνα τραπέζι καὶ μ' ἀδύνατη φωνὴ ἐζήτησ' ἕνα πολὺ ζεστό καφέ μὲ γάλα.

Ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ τὸν πιῇ. Ὁ λαιμὸς του ἦταν σφιγμένος καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταπίνῃ.

Ἐμεινεν ἐκεῖ, στὸ σκαμνί, ὡς ποῦ

«Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀνῆγγελε μὲ τρόπο...» (Σελίς 142, στ. α'.)

ἔγεινεν ἡ ὥρα ὀκτώ. Ἐπρεπε νὰ περᾶσουν ἄλλες δύο ὥρες, γιὰ νὰ γυρίτῃ στὸ Νοσοκομεῖο.

Καλλίτερα· γιὰτ' εἶχε μεγάλη ἀνάγκη νὰναπαυθῇ... Ἦταν τότε κουρασμένος, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναστηκωθῇ ἀπὸ τὸ σκαμνί ἐκεῖνο...

Στῆς ἐννέα ὅμως, ἔκαμε μιὰ μεγάλη προσπάθεια καὶ σηκώθηκε ὀρθός.

Ἰδε τότε τὸ πρόσωπο του ἔσαν καθρέπτη καὶ ἐτρόμαξε. Μὲ τὰ βρεγμένα καὶ ζαρωμένα φορέματα τοῦ θεάτρου, μὲ τὰ λεκιασμένα ἀπὸ τὰ κοκκινάδια μάγουλα, χλωμὸς ὅπου δὲν ἦταν βχμμένος, ἀνάμαλλος, ἐμοίαζε σὰν ἄρρωστος καὶ σὰν τρελλός.

Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια, οἶκτο καὶ ὑποψία.

— Πῶ, πῶ! ἔψιθύρισε· δὲν θὰ μὲ δεχοῦν εἰς τὸ νοσοκομεῖο, ἂν μὲ ἴδουν σὲ τέτοια γάλια.

Ἐζήτησε τότε ἀπὸ τὸν καταστηματάρχην τὴν ἄδεια νὰ συγυρισθῇ λιγάκι καὶ τοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἐπερίμενε τὴν ὥρα γιὰ νὰ πάῃ ἀντίκρυ καὶ νὰ ἰδῇ ἕνα συγγενὴ τοῦ, ποὺ ἦταν ἄρρωστος βαρεῖς.

Ὁ καταστηματάρχης τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ζεστὸ νερὸ καὶ σαποῦνι· ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ πλυθῇ. Ἦταν πολὺ κουρασμένος καὶ ζαλισμένος τὸ κεφάλι του ἐγύριζε· ἡ ἀναπνοὴ του ἐβγαίνει σὰν ἀγομαχητό.

Τὸ ρολόγι ἐκτύπησε δέκα. Ὁ Ἑρρίκος εὐχαρίστησε τὸν καλὸ ἄνθρωπο καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰν νὰ θυμηθῇ νὰ πληρώσῃ τὸν καφέ του.

Μόλις ὁ γέρε-θυρωρός, ποὺ ἦταν ἀγριώτερος τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύκτα, εἶδε τὸ παιδί, τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιατρό.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγο, περνοῦσε πάλι τὴν αὐλή, μαζὶ μ' ἕνα ψηλὸ νέο, ἀδύνατο, ποὺ φοροῦσε

«Ὁ, γιατρέ μου! τὸν ἐσώσατε!.. Εὐχαριστῶ!» (Σελ. 141, στ. γ'.)

ἄσπρη ποδιά καὶ μαῦρο σκούφο. Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς μόλις κατάφερε νὰ συρθῇ, γιὰ νὰ τοὺς προῦπαντήσῃ. Τί θὰκοῦγε ἄρα γε!...

Ὁ γιατρός ἐτρόμαξε λίγο, ὅταν εἶδε τὸ κατὰχλωμο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ἀπέδωπε ὅμως στὴν ἀγωνία ποὺ εἶχε ὡς νὰ μάθῃ γιὰ τὸν ἄρρωστό του, καὶ τὸν ἐπληροφόρησε:

Ναί, ὁ Γάλλος ἡθοποιός, ποὺ εἶχε πληγωθῇ χθὲς μὲ σφαῖρα εἰς τὸ θέατρο, ζοῦσε ἀκόμη. Τὴ νύκτα δὲν ἐπέρασε πολὺ ἄσχημα καὶ τὸ πρωὶ ὁ πυρετὸς ἔπεσε ἕνα βχθμός.

Ὁ Ἑρρίκος, ποὺ ἐπερίμενε νὰκούσῃ πολὺ χειρότερα, ἐφώνησε μὲ χαρὰ:

— Ὁ γιατρέ μου! τὸν ἐσώσατε!.. Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ!

— Ὁχι, μικρέ μου, ἔκαμε τότε ὁ γιατρός· δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμη, ὅτι ὁ συγγενὴς σου ἐσώθη.

— Ὑπάρχει ὅμως ἐλπίς;

— Ναί, μιὰ μικρὰ ἐλπίς...

Ὁ Ἑρρίκος ἦταν ἑτοιμὸς νὰ παρακαλέσῃ πάλι νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ ἰδῇ τὸν πλη-

γωνμένο, αλλά δεν έπρόσθεσε να μιλήσει. Έξαφνα αισθάνθηκε μια ζάλη κ' έπεσε κάτω αναίσθητος.

— Άχ, έξώναξε ο γιατρός, σκύδων επάνω του μ' αυτό το παιδί είναι άρρωστο! Καλά το είπα, μόλις το είδα.

Έπιασε το σφυγμό του, έβαλε τ' αχτί του στο στήθος του και είπε :

— Πνευμονία και μηνιγγίτις! πάρα πολλά για ένα παιδί.

— Τι να τ'ό κάμωμε τώρα ; ρώτησε ο θυρωρός.

— Θα τον αναιδάσω άπάνω... Δεν τ'ό επιτρέπει ο κανονισμός, αλλά το παιδί είναι ξένο και πολύ άρρωστο, και πρέπει να τ'ό περιποιηθούμε άμέσως.

Ο θυρωρός εκούνησε τ'ό κεφάλι του και είπε :

— Το κακόμοιρο! έχάλασε τ'όν κόσμο για να μπή στο νοσοκομείο, και να τ'ό πώς μπαίνει τώρα!

Δυό νοσοκόμοι έφεραν τότε ένα φορείο και κουβάλησαν άπάνω τ'ό άναίσθητο σώμα τ'ού μικρού Έρρίκου Δαλινύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο Σομώ καταδικάζεται!

Τρείς εβδομάδες τώρα, ο μικρός ήθοποιός βρίσκεται στο Δημοτικό Νοσοκομείο τής Οστάνδης. Είχε περάσει άρρώστεια βαρεία. Η μηνιγγίτις προπάντων λίγο έλειψε να τ'όν πεθάνη, αλλά χάρις στην κησά του και στην άφοσίωσι τ'ού γιατρού, πού έσυμπάσησε τ'ό άρρωστο παιδί, ήταν τώρα εκτός κινδύνου.

Μόλις άπό χθές άρχισε να συνέρεχεται, νάντιλαμβάνεται και να θυμάται λίγο-λίγο τη σειρά τ'ων δυστυχημάτων, πού είχαν προκαλέσει την άρρώστειά του.

Είχε συμβή αυτό τ'ό παράδοξο: ότι ενώ ο Έρρίκος έπήγε στο νοσοκομείο για να περιποιηθ'όν Καντινιώ, ο Καντινιώ περιποιηθ'όκε κ'όν Έρρίκο.

Πραγματικώς, ή πληγή του δεν ήταν θανάσιμη και σ'έ λίγες μέρες έπούλώθη.

Αμα έγεινε άρκετά καλά ώστε νάν-τέχη σ'άς συγκινήσεις, ο διευθυντής τ'ού ανήγγειλε με τρόπο, ότι κάποιος παιδί, πού έλεγε πώς είνε συγγενής του, είχε πάη να τ'όν ιδ'όν στο νοσοκομείο, και ότι μόλις μπήκε τ'ό κακόμοιρο στο θυρωρείο, έπεσε άναίσθητο άπό προσβολή μηνιγγίτιδος μ' επιποική πνευμονίας.

— Άχ! έκαμεν εύθες ο Καντινιώ. Ο Έρρίκος!...

Κι' άπό τη στιγμή εκείνη, χωρίς να σκεφθ'ή για τ'όν έαυτό του και για την πληγή του, έφρόνιζε άποκλειστικώς για τ'όν μικρό του μαθητή.

Επλήρωσε για να τ'ους βάλουν μαζί σ'έ δύο συνεχόμενα, ιδιαίτερα δωμάτια τ'ού

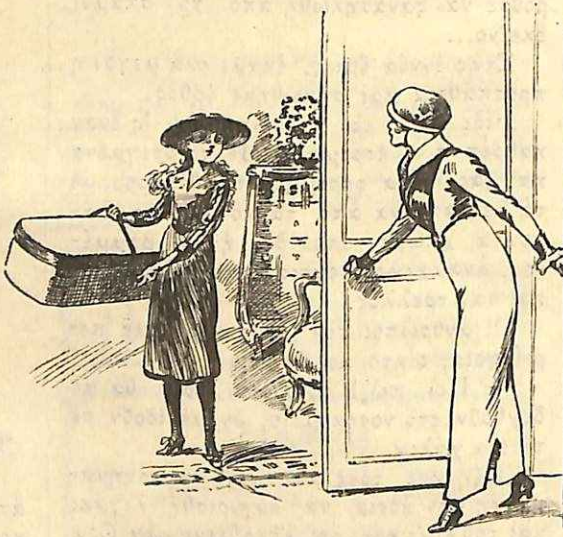
νοσοκομείου. κ' έτσι μπόρεσε να παρακολουθήσει άπό τ'ό κρεβάτι του, όλες τ'ές φάσεις τής άρρώστειας τ'ού Έρρίκου.

Τι άγωνία ως να περάσει ή κρίσις! Επιτέλους, την ένάτη ήμέρα τ'ού είπαν ότι ο μικρός ήθοποιός μπόρουσε και να μ'ήν πεθάνη, άλλ' έξακολουθούσε άκέρμη να είνε άναίσθητος πρ'ός τ'τι συνέβαινε γύρω του.

Και νά, την ήμέρα εκείνη, για πρώτη φορά, ο άρρωστος άναγνωρίζει τ'ους ανθρώπους πού τ'όν τριγυρίζουν. Ψελλίζει λίγα λόγια και σφίγγει τ'ό χέρι τ'ού δασκάλου του, πού έπερίμενε τ'όν καιρό αυτό τ'ό ξύπνημα, καθισμένος δίπλα στο κρεβάτι του.

Ο καλός Καντινιώ δεν έσυλλογίζετο πιά, καθώς είπαμε, παρ' αυτό τ'ό παιδί, μολοντί υπήρξε, χωρίς να τ'ό θέλη, ή αίτία τ'ού δυστυχήματος, πού λίγο έλειψε να τ'όν σκοτώση.

Αλλά ενώ έπερίμενε με τόση άνυ-

«Όλα είν' έτοιμα! άποκρίθηκε ή Κολέττα.»

πομονησία τ'ό ξύπνημά του, την έπιστροφή του στη ζωή, έτρεμε πάλι συλλογίζόμενος, ότι ο μικρός Έρρίκος θά τ'όν ρωτούσε για όσα συνέβησαν κατά τ'ό διάστημα τής άρρώστειας του.

Και είχε συμβή κάτι τι σπουδαίο: ή δίκη τ'ού Σομώ.

Ο Άγγλ'ας είχαν ένεργήση να γείνη πριν άπό τ'ας διακοπές, και την ώρισαν για τ'ας 21 Ιουλίου, στο Κακουργιοδικείο.

Αλλ' άκριβώς εκείνη την ήμέρα ήταν ή 20 Ιουλίου, κι' ο Καντινιώ, στη σιωπή τ'ού θαλάμου, καθισμένος δίπλα στο παιδί εκείνο, πού μόλις είχε συνέλθ'ή άπό την άναίσθησή, έσυλλογίζετο την κακοτυχία τής οικογενείας Σομώ, πού ενώ ό άρχηγός της έπερνούσε άπό τ'ό Κακουργιοδικείο, ο γιός του ήταν κλεισμένος 'ς ένα Νοσοκομείο, στην ξενιτειά...

Και όμως, όλ' αυτά τ'ά κακά δεν τ'ά

είχε φέρη ή τύχη, αλλά ο Άγγλ'ας. Ο κακούργος, ύστερ' άπό την άποτυχούσα άποπειρά τ'ού θεάτρου, φοβήθηκε πολύ. Και όμως ή άποπειρά εκείνη δεν π'ήγε έλωδιδόλου χαμένη, άπερ' με τη σφαιρά τ'ού ρεβόλβερ κτυπήθηκε ο προστάτης, ο σύμβουλος τ'ού παιδιού εκείνου, ο Καντινιώ, κι' αυτό δεν ήταν λίγο... Έπειτα, ως συνέπεια, ήλθε και ή άρρώστεια εκείνη τ'ού Έρρίκου, πού έδιδε στον Άγγλ'ας όλο τ'όν άπαιτούμενο καιρό για να κάμη και τ'ό τελειωτάτο.

Μέλις δηλαδή έμαθε, ότι ο γυναικάδελός του ήταν βαρεία άρρωστος στο Νοσοκομείο, ο κακούργος έντ'ήργησε για να έπισπενυσθ'ή ή δίκη τ'ού Σομώ. Και με την ύποστήριξι τ'ού διευθυντ'ού τής «Ιατρικής Ζωής», έπέτυχε εκείνο πού ήθελε. Η δίκη, πού έπρόκειτο να γείνη, μετά τρείς μήνες, ήλθε άμέσως, και ούτε ο Έρρίκος, ούτε ο Καντινιώ μπόρουσαν να παρευρεθ'όν.

Έτσι έλειψαν δυό μάρτυρες πολύ όχληροι και ίσως επικίνδυνοι...

Ο γέρο ήθοποιός έσυλλογίζετο αυτή τη δίκη, παρακολουθ'όν τ'ά κινήματα τ'ού μικρού άρρώστου, πού έξυπνούσε όλοένα και τ'ού είχε π'ή κηόλα με άδύνατη φωνή :

— Δάσκαλέ μου... είμαι πολύ εύτυχής... πού βλέπω, ότι έγίνατε καλά...

— Και σύ, αγαπητό μου παιδί, άποκρίθηκε ο Καντινιώ, καλά είσαι. Αλλά μη κουράζεσαι, μη μιλάς... έχομε καιρό να μιλήσωμε.

Ο Έρρίκος, ύστερ' άπ' αυτά τ'ά λόγια, είχε ξαναπέσει στο μαξιλάρι του, σαν κουρασμένος άπό την προσπάθεια πού είχε κάμη.

Την στιγμή εκείνην κτυπήσα την πόρτα τ'ού δωματίου και μπήκε ένας νοσοκόμος πού είχε κρυφά σ'όν Καντινιώ :

— Ένας κύριος και μια κυρία είνε κάτω και θέλουν να ιδ'όν τ'ό μικρό Δαλινύ.

— Τ' όνομά τους ;

— Κύριος και κυρία Άγγλ'ας.

Ο ήθοποιός έχλώμιασε.

«Ω Θε μου, έψιθύρισε. Θα έγεινε ή δίκη...

Ποιος ξέρει τί είδησεις φέρνουν στο δυστυχισμένο αυτό παιδί!...»

Πέρασε άμέσως στο διπλανό δωμάτιο και είπε να τ'ού φέρουν εκεί τ'όν κύριο και την κυρία.

Μέλις τ'ους είδε, κατέλαβε άμέσως τ'ό άποτέλεσμα τής δίκης, ώστε δεν έχρειάσθη να τ'ους ρωτήση.

Η Λουίζα, μαυροφορεμένη, χλωμή, ήταν πάλι τ'ό ζωντανό άγαλμα τής Λύπης. Κι' ο άντρας της έκρυβε τη χαρά του μ' ένα ύφος ταπεινό και θλιμμένο,

π'ού τ'ό υπερίκνετο ο κακούργος θαυμάσια.

— Πόσα ρώτησε άπλως ο Καντινιώ.

— Πέντε χρόνια μόνο, άποκρίθηκε ο Άγγλ'ας. Έλαβαν ύπ' ύψ'ι τ'ά έλαφρονικά.

— Καίμενο παιδί! έκαμε ο Καντινιώ με δακρυμένα μάτια.

Η Λουίζα έπεσε στην άγκαλιά του κ' έχλαψε λίγο στον ώμο του. Έπειτα, άρ'ού τής είπε για την κατάσταση τ'ού Έρρίκου, πού εύτυχώς ήταν ίκανοποιητική, ο Καντινιώ ζήτησε λεπτομέρειες για τη δίκη.

Ο Άγγλ'ας τ'ού εξήγησε, ότι εξ άρχης ή ύπόθεσις παρουσιάσθηκε άττημα

για τ'όν ταμιά, και ότι αυτός δεν μπόρεσε να ποικρίθ'ή καθαρά στην περίφημη έρώνησι :

«— Πο'ύ ήτουν στην ώρα έλειψες άπό τ'ό ταμείο σου ;»

«— Δεν ξέρω, άπεκρίνετο πάντοτε ο δυστυχισμένος είχα άρρωστήση... δεν θυμ'ομαι τίποτα ως τη στιγμή πού βρέθηκα μπροστά στα άδεια κουτιά.»

— Έννοείται, προτ'έθεσε ο Άγγλ'ας, ότι τ'ό σύστημα αυτό τής υπεραπ'ίσεως δεν μπόρουσε να έχη καλά άποτελέσματα, άρ'ού άλλως τ'ε και οι μάρτυρες δεν κατέθεσαν πολύ εύνοϊκά.

— Ναι, δυστυχώς, είπε και ή Λουί-

ζα. Φαντασθ'τε, καλέ μου κύριε Καντινιώ, ότι ο μπαμπάς έπαιζε.

— Έπαιζε ;...

— Έτσι φαίνεται!...

— Άδύνατο!

Τ'ό κατέθεσε ο διευθυντής κάποιας Λέσχης τής Ασνιέρης, είπε ο Άγγλ'ας, κάποιος Παλλέ.

— Μ' αυτός είνε ήλίθιος! έξώναξε ο Καντινιώ. Μιά, δυό φορές, Κυριακή βράδυ, π'ήγα στη Λέσχη του με τ'ό Σομώ, πού έπαιζε, για διασκέδασι, φραγκάκια!

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΑΝΟΣ ΑΜΑ ΜΕΓΑΛΩΣΗ

Ο κύριος και ή κυρία Ευτυχίδου δεν έχουν παρ'ά ένα παιδί, τ'όν μικρό Θάνο. Είνε μόλις όκτώ χρονών, αλλά έχει ποώφορο άνάπτυξι και οι γονείς του συλλογίζονται άπό τώρα τί θά τ'όν κάμουν άμα μεγαλώ-

ση. «Άσε να ιδ'ούμε σ'έ τί έχει κλίσσι» λέγει ο μπαμπάς. Και μιά μέρα πού τ'όν βλέπει να έξερευνη ή μύτη του με τ'ό δάκτυλό του, συλλογίζεται :

«Μωρέ! έξερευνητής θά γί- νη! Δεν είνε άσχημο!...»

Η μητέρα του όμως, πού τ'όν βοίσκει μιά μέρα στην κουζίνα να φορ'ιζ'έ οη κουρά την ψεύτικη κοτσίδα της μ' ένα σίδερο καμμένο, συμπεραίνει :

«Αυτός έχει κλίσσι γι'ό κομ- μωτής!»

Αλλη μέρα, τ'όν πιάνουν να ψαρεύη με την κουτάλα τ'ά κόκκινα ψάρια τής γυάλας. Αλλ' αυτό δεν τ'ους άρέσει καθόλου.

«Ψαράς θά μ'ας γίνης δού ;» τ'ού φωνάζουν. Και τ'ού δι-

γουν καθένας άπό ένα μπάτσο.

Ο Θάνος όμως δεν σφιγγό- νίζεται και την ίδια μέρα παίρ- νει τ'ό ψηλό καπέλλο τ'ού πα- τέρα του και τ'ό κάνει καράβι μέσα στο μπάνιο. Θαλασσι- νός θά γίνη! συλλογίζονται.

Έπειδι όμως έχάλασε τ'ό κα- πέλλο, για να τ'όν τιμωρήσουν, τ'όν φυλακίζουν στη σοφίτα. Εκεί ο μικρός Θάνος καταγι- νεται να γράφη στους τοίχους με πινέλλο : «Κάτω ο πόλε- μος!... κάτω οι τύραννοι!» Ο

πατέρας του τότε συμπεραίνει : «Επαναστάτης θά γίνη! Πολιτικός ή δημοσιογράφος. Δεν μ'άρεσει ούτε αυτό!» Αλλά γοήγορα άλλαξε γνώμη. Μιά μέρα, πού είχαν στο τραπέζι και τ'όν παππού, ή σούπα βρέ-

θηκε κατακόκκινη, χωρίς να βάλουν ντομάτα. Κ' έπειδι έ- μύριζε κι' άσχημα, ύποπτεύ- θηκαν τ'όν Θάνο, πού φιλολό- γησεν επιτέλους ότι, για να γίνη καλλίτερο ή σούπα, έορι- ξε μέσα... βερνίκι τ'ων παπου-

τσιών. Καλός μάγειρος, μ'ά τ'ό γαί! Έφαγε τότε άλλους δυό μπάτσους, αλλά χωρίς να βάλη γνώσι. Μετά τ'ό γεύμα, όταν τ'όν παππού τ'όν πήρε ο ύπνος, ο Θάνος πήρε τ'ό μπαϊράκι τ'ού παππού και προσεπάθησε να τ'ό τροχίση στη φαλάκρα του.

«Μπρέ σύ! τ'ού φώναξε ο πα- τέρας του. Τροχάρης θά μ'ού γίνης ;» Και τ'όν άρπαξε με τ'ό ένα χέρι, τ'όν αναποδογύρισε και τ'ού έδωσε με τη βεργα, τ'ού έδωσε, τής χρονιάς του. Αλλά ούτε αυτό δεν ώφέλησε. Ο Θάνος έξακολούθησε να

δείχνη τ'ας διαφόρους του κλί- σεις με τ'ους πιο άσχημους τρό- πους. Και όταν μιά μέρα έδειξε κλίσσι στην άνθοκομία, ποτίζον στο μπαλκόνι τ'ά τριαντάφυλλα τ'ού... καπέλλου τής μαμμιάς του, έχασαν οι γονείς του την ύπομνην και απερίσπασαν να

τ'όν βάλουν έσωτερικό 'ς ένα σχολείο. Ας έλπίσωμεν, οτιέκει μέσα θά φρονιμέψη, θά μάθη γράμ- ματα, πού χωρίς αυτά κανείς δεν γίγεται τίποτα, και άργότερα θά δείξη την αληθινή του κλίσσι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

Μετά μίαν ὥραν, δύο ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας ντέτεκτιβ τοῦ τμήματος τοῦ Οὐ-εστμίνστερ ἀνεχώρουν δι' αὐτοκινήτου, διὰ νάνεῦρουν τὸν δρομίσκον ἐκείνον, μέσα εἰς τὰ χωράφια τοῦ Μπλάκρηλδ καὶ τὸ μυστηριώδες ἐξοχικὸν σπίτι, τὸ τριγυρισμένο ἀπὸ κήπον.

Ἐν τῇ μεταξὺ, ὁ Σκυλοκέφαλος ἔκα-με τὰ πειράματά του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ αὐτοκτονία τοῦ μαρκητίου Δερινὺ καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ δὲν ἔκρυπτε καμμίαν ἀπάτην.

Ἐξάφνα οἱ φίλοι τοῦ τὸν εἶδαν νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀμε-ρικανοῦ, φωνάζων :

— Ἐβεβαιώθηκα !.. Ζοῦν ! εἶνε ζων-τανοὶ καὶ οἱ δύο ! ὁ θάνατός τους δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ὕπνος, ἕνας λήθαργος.

Αὕτη τῇ φορᾷ, ὅλα ἦσαν χαμένα. Τὸ σῆδιον τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ ἀπετύγχανε.

Ὁ Σκυλοκέφαλος θὰ ἐπαίρνε τὰ μέ-τρα του.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ δὴθεν αὐτοκτονία τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλ-κερ καὶ τοῦ μαρκητίου ἦτο παγίς, τέ-χνασμα, σκοποῦν τὴν ἀπελευθέρωσιν των, ὁ ἀρχιληστής ἕνα μόνον εἶχε νὰ κάμῃ : Νάναγνιστὴν τὴν ἀφύπνισίν των.

— Βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι τόσο ἀφε-λὴς ὅσο νομίζεις, εἶπε μετὰ τὴν ἀνακά-λυψίν του εἰς τὸν Ράλφ. Ὅλη αὕτη ἡ κωμωδία, ποῦ θὰ ἐγελοῦσε ὅποιον ἄλ-λον, ἐμένα δὲν μ' ἐγέλασε. Ἦταν μὲ πολλὴ τέχνη σχεδιασμένη, δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ γιὰ μένα ἐκρειάζετο περισσότερον. Ὅχι μόνον δὲν θὰ μὰς πιάσουν οἱ ἄ-γνωστοὶ αὐτοὶ σωτήρες, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θὰ τοὺς πιάσωμε μεῖς !

— Πῶς ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ ἐντύπων ἡ ἐξυπνάδα τοῦ συντρόφου του.

— Ἀπλούστατα, θὰ τοὺς παῖξω κ' ἐγὼ μὴ κωμωδία. Παραδείγματος χά-ριν : ἅμα νυκτώσει, θὰ φύγωμε ἀπὸ ἐδῶ εἰς δύο χωριστοὺς ὁμίλους· ὁ ἕνας θὰ-

ποτελῇται ἀπὸ τέσσαρας ἀνθρώπους, ποῦ θὰ κουβαλοῦν μὲ κόπο δύο δέματα μ-κρουλά, δύο ἀνδρείκελλα... Ἐννοεῖς, πιστεύω... Ὁ δεῦτερος θὰ ποτελῇται ἀπὸ ἑμᾶς τοὺς δύο καὶ τοὺς γενναϊότε-ρους μας συντρόφους. Θὰ κρυφθοῦμε κά-που, χωρὶς νὰ χάσωμε ἀπὸ τὰ μάτια μας ἐκείνους ποῦ θὰ κουβαλοῦν τὰ ψευ-το-πτώματα. Τάλλα εἶνε εὐκόλα : Τὴν στιγμήν ποῦ οἱ φίλοι τῶν αἰχμαλώτων μας θὰ ἐπιτεθοῦν γιὰ νὰ τοὺς πάρουν, θὰν-τισταθοῦμε μεῖς καὶ θὰ τοὺς αἰχμαλω-τίσωμε. Ἐ, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέ-διό μου ;

— Μοῦ φαίνεται θαυμάσιο ! ἀπεκρίθη ὁ Ράλφ. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι ἅμα θέλης ἐστὶ νὰ κοπιᾷς ὀλίγο...

— Τὰ καταφέρνω καλά, συνεπλή-ρωσε γελῶν ὁ Σκυλοκέφαλος· αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ πῆς, Ράλφ ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς. Καμμιὰ φορὰ εἶσαι ἕνας κατεργάρης !..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ τοῖχοι ποῦ ἔχουν αὐτιά.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ Ράλφ, συνω-μίλει πάλιν ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Σκυλο-κέφαλον.

— Ναί, τῷ ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός· ὅλ' αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἄγρια. Τὰ ἐπι-δοκιμάζω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίσωμε καὶ διὰ τοὺς δύο αἰχμαλώτους. Τὸ φάρ-μακον ποῦ τοὺς ἀποκοίμισε τόσο βαθειά, δὲν εἶνε πρᾶγμα συνηθισμένο κ' εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος ἐγὼ. Ἄν δὲν ξανανοί-ξουν τὰ μάτια τους, ἐκάμαμε μὴ πολὺ ἄσχημη δουλειά. Ἐκεῖνος ποῦ τοὺς ἔφερε τὸ ναρκωτικόν, ἐγνώριζε βέβαια καὶ τὸ ἀντιφάρμακον, γιὰ νὰ τοὺς ξυπνήσῃ ἐνῶ ἐμεῖς... Εἶνε μεγάλῃ ἀνάγκη νὰ ἐυ-πνήσουν τὸ γρηγορώτερον, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ φωνάξωμε ἕνα γιατρό.

— Γιατρός ; ἕνα ξένο δηλαδὴ ; εἶπεν ὁ Ράλφ. Πάντα ἐπικίνδυνον. Ἐπειτα, τί θὰ τοῦ ποῦμε, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσωμε τὸν ὕπνον τῶν αἰχμαλώτων μας ;

— Ὡ, αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατον ! Θὰ τοῦ ποῦμε ὅτι οἱ δύο τ' ἐζήτησαν, φίλοι μας, θέλησαν νὰ δοκιμάσουν ἐτὸν ἑαυτοὺς τὴν ἐνέργειαν ἐνὸς φαρμάκου κ' ἀποκοιμήθηκαν. Θὰ προσθέσωμε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπῆραν κατὰ λάθος μεγαλῆ-

τερηδὸς ἀπ' ἐπὶ ἔπρεπε, κ' ἐτελείωσε.

— Ἐπὶ, ἐπεδοκίμασεν ὁ Ράλφ. Ἄς στείλωμε νὰ φωνάξωμε ἕνα γιατρό. Ὅπωςδήποτε, μὰς ἐπιβάλλεται καὶ μὴ ἄλλη προφύλαξις. Μὲ κανένα τρόπο ὁ γιατρός δὲν πρέπει νὰ ἐννοήτῃ, ὅτι οἱ κοιμισμένοι βρίσκονται ἐδῶ ὡς αἰχμα-λώτοι.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Σκυ-λοκέφαλος. Οἱ αἰχμαλωτοὶ θὰ μετα-φερθοῦν ἐπὶ δωμάτιό μου κ' ἔτσι ὁ για-τρός δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτα.

— Νομίζεις τώρα, ὅτι θὰ βρεθῇ ἐδῶ κοντὰ κανέναν γιατρόν ;

— Γιατὶ ὅχι ; Ὑπάρχει ἕνα χωριὸν εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιόμετρων. Δὲν μπο-ρῇ νὰ μὴν ἔχῃ τὸν γιατρόν του. Δὲν θὰ εἶνε βέβαια κανένας «φωστήρ τῆς Ἐπι-στήμης», πάντα ὅμως θὰ ξέρῃ τὴ δου-λειά του καλλίτερον ἀπὸ μὰς.

— Ἄς στείλωμε λοιπὸν τὸν Τζέιμς στὸ χωριόν, νὰ μὰς φέρῃ γιατρόν. Κι' ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι θὰ εἶμαι πρὸ ἥσυχος, ἅμα ξυπνήσουν οἱ αἰχμαλωτοὶ μας. Αὐτὸς ὁ ὕπνος, μοιάζει τόσο μὲ θάνατον, ποῦ δὲν μάρτεται καθόλου.

* *

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Τζέιμς, ὁ νεώ-τερος τῆς συμμορίας, ἐξεκίνησεν ἐπι-πονος διὰ τὸ γειτονικὸν χωριὸν πρὸς ἀνα-ζήτησιν ἱατροῦ, ἐνῶ ὁ Σίμων μετέφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὰ ναύσθητα σώματα τοῦ μαρκητίου Δερινὺ καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ.

Ἄλλ' οἱ τοῖχοι ἔχουν κάποτε αὐτιά. Καὶ αὐτὴν τὴν φορᾷ, οἱ τοῖχοι τῆς κα-τοικίας τοῦ Σκυλοκέφαλου εἶχαν ταυτιά τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ.

Ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ, ἀνακαλύψας τὴν ληστοφωλεάν, εἶχε κρυφθῇ εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς βίλλας, διὰ νὰκούσῃ τὴν συνομιλίαν τῶν ἀντιπάλων του καὶ νὰ μάθῃ τὰ σχέδιά των.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσω στιγμήν, ἐτυλλογίσθη ὁ Μωρίς· μὲ κάθε θυσία, πρέπει νὰ ἐμποδίσω αὐτὸν τὸν γιατρό νὰ πλησιάσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, πρὶν τὸν κάμω ἐνήμερον καὶ τοῦ ζητήσω τὴν βοήθειά του, γιὰ νὰ σώσω τοὺς φίλους μου ἀπὸ τὰ νύχια τῶν κακούργων.

Καὶ μὲ τὴν συνήθη του εὐκίνησιν καὶ δεξιότητα, ὁ Μωρίς, ὁποῖος φυσικᾶ

εἶχεν ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν, κατήλθεν εἰς τὸν κήπον διὰ τῆς ὑδρορροῆς τῆς ἀπο-θήκης, ὅχι χωρὶς νὰ ξεσπίσῃ τὰ χέρια του εἰς τὸν γονδρὸν καὶ τκουριασμένον ἐλκείνον σωλῆνα. — καθ' ἣν στιγμήν ἀ-κριβῶς ὁ Τζέιμς ἔφρευε διὰ τὸ χωριὸν μὲ ὀλην τὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου του.

« — Νὰ πάρ' ἡ ὀργή ! ἐτάρθη ὁ Μω-ρίς· αὐτὸς τρέχει πολὺ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὰ πόδια μου. Πῶς θὰ τὰ κατα-φέρω τώρα ;

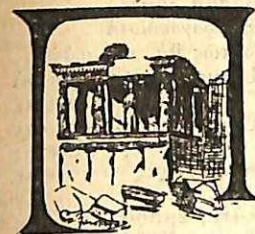
(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΧΘΕΣ ἄκουσα ἐτὸν «Παρνασσὸν» μὴ πολὺ ὥρα εἰς διόλεξιν. Ὁ καθη-γητὴς τοῦ Ὡδεῖου κ. Ψάχος μίλη-σε γιὰ τὴν ἐκκλη-σιαστικὴν βυζαντι-νὴν μουσικὴν. «Σε-λίδες δόξης» τιλοφοροῦσε τὴν διάλεξίν του καὶ δὲν εἶχε ἄδικον. Ἡ ἐκκλησια-στικὴ μουσικὴ μας εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ πολὺ ἐνδοξη. Ἀντηχοῦσε ἐτούς θό-λους τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ ἀπὸ χεῖλη ἀκόμη Αὐτοκρατόρων, ποῦ μερικοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι ὕμνογράφοι καὶ μελοποιοί, καὶ εἶνε ἀπαράλλυκτη ἡ ἀρχαία, ἡ μου-σικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποῦ ἐπέ-ρατε, διατηρήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε ἐπὶ Βυζάντιον. Ἄν θέλωμε δηλαδὴ νὰ πά-ρωμε μὴ ἰδέα πῶς ἔφαλλαν, πῶς τρα-γουδοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, δὲν ἔχομε παρὰ νὰκούσωμε τὰ παλῆα καὶ γνήσια μέλη τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἐχοῦν τὸ ἴδιον πνεῦμα, τὸν ἴδιον χαρα-κτῆρα καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἐθνικὴν μας μουσικὴν.

Καὶ ὅμως σήμερα τὴν περιφρονοῦμε. Στῆς ἐκκλησίαις μας κοντεύουμε νὰ τὴν ἀντικαταστήσωμε ὁλωσδιόλου μὲ μὴ δὴθεν εὐρωπαϊκὴν, ποῦ δὲν ἔχει κανένα χαρακτῆρα, καμμιὰ ὁμορφιά, καὶ ὅπου τὴ διατηροῦμε ἀκόμη, τὴν φάλλομε ὅπως θέλομε, ἄμουσα, ἀδέξια, ἀπρόσεκτα, μ' ἕνα σωρὸ νεωτερισμῶν καὶ αὐθαϊρεσίης. Ὁ κ. Ψάχος, στῆ διάλεξίν του, παραπονέθηκε πικρότατα γι' αὐτὸ κ' ἐπειδὴ τὸν ἄκουγε κ' ὁ Σε-βατμιώτατος Μητροπολίτης μ' ὀλην σχεδὸν τὴν Ἱερὰ Σύνοδον, ἐξέφρασε τὴν εὐχὴ νὰ καταργηθοῦν πρῶτα οἱ χοροὶ τῆς δὴθεν εὐρωπαϊκῆς τετραφωνίας κ' ἔπειτα νὰ μὴ διορίζεται ψάλτης 'ς Ἐκ-κλησίαν, ἂν δὲν ξέρῃ καλὰ, μὰ πολὺ

τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν, ἂν δὲν ἔχῃ δη-λαδὴ δίπλωμα τῆς εἰδικῆς σχολῆς τοῦ Ὡδεῖου ἢ τοῦλάχιστον ἂν δὲν ὑποστῇ μὴ δοκιμασίᾳ καὶ ἐγκριθῇ ἀπὸ εἰδικούς.

Ἐλπίζω τώρα, ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ ἡ εὐχὴ τοῦ κ. Ψάχου, γιὰτὶ πραγματι-κῶς εἶνε μεγάλη ζημία γιὰ ὅλο τὸ Ἐ-θνος αὐτὸ ποῦ γίνεται σήμερα ἐτὴν πρω-τεύουσά του. Ἀφοῦ ἡ Βυζαντινὴ εἶνε ἡ ἐθνικὴ μας μουσικὴ, ἡ σεβασμὴ πα-ρὰ δόσις, ποῦ 'ς αὐτὴν θὰ στηριχθοῦμε, γιὰ νὰ δημιουργήσωμε μὴ μὲρα κατὶ νέον, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ τὴ μά-θωμε. Καὶ γιὰ νὰ τὴ μάθωμε, πρέπει νὰ τὴν ἀκούμε ἐτὴ Ἐκκλησίαν μας ἀγνή, ἀνόθευτη, ὅπως εἶνε. Ἀλλὰ καὶ μόνον ἐτὶ μπορεῖ νὰ ἔχωμε μίαν ἀλη-θινὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν. Γιατὶ ἐνῶ τώρα ἀκούμε κατὶ ἄσχημον, ποῦ μᾶλλον μὰς ἐνοχλεῖ καὶ μὰς κουράζει, ἡ βυ-ζαντινὴ μουσικὴ εἶνε κατὶ ὥραϊον, ποῦ θὰ μὰς ἐνθουσίαζε. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν σᾶς ἀρέτῃ, γιὰτὶ, — οἱ Ἀ-θηναῖοι τοῦλάχιστον, — δὲν τὴν ξέρετε, δὲν τὴν ἀκούτε. Ἐγὼ ὅμως ποῦ τὴν ἄ-κουγα μικρὸς ἐτὴ μουσικωτάτῃ Ζάκυνθο, ἀπὸ θαυμάσιους ψάλτες, πιστοὺς ἐτὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ βυζαντινὴ μὲ συγκινοῦσε πε-ρισσότερον κ' ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν. Γιατὶ στῇ Ζάκυνθο ψάλλουν καὶ μὴ εὐ-ρωπαϊκῇ, παλαιὰ κ' αὐτῇ, ὡραιότατη. Ἡ βυζαντινὴ ὅμως μοῦ ἐφαίνετο ἄλλο πρᾶγμα. Ἐμπαινεν στὴν ψυχῇ μου θα-ύτερα...

Ὁ κ. Ψάχος ἀνέφερε καὶ κατὶ ἄλλο: Ἡ λειτουργία τῆς 27ης Μαΐου, στὴν Ἀγία Σοφία, ἡ τελευταία λειτουργία, καθὼς ξέρετε, ἐμεινε ἀτελείωτη. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐσταμάτησε ἀκριβῶς 'ς ἐκεῖνον τὸ μέρος, ποῦ ὁ χορὸς ἔπρεπε νὰ πῇ τὸ «Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθι-νόν» καὶ κατόπι τὸ «Εἶν τὸ ὄνομα Κυ-ρίου εὐλογημένον». Λοιπόν, ὅταν μεθάρ-ριο θὰ πάρωμε τὴν Πάλιν καί, ἀντὶ τοῦ Κωνσταντίνου ΙΑ', θὰ πρωτομπῇ στὴν Ἀγία Σοφία ὁ Διάδοχος του, ὁ Κων-σταντίνος ΙΒ', ἡ ἀτελείωτη λειτουρ-γία θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἐστα-μάτησε. Ἀλλὰ πῶς θὰ ψάλλωμε τὸ «Εἶδομεν τὸ φῶς» καὶ τὸ «Εἶν τὸ ὄνο-μα», ἂν ὅχι ὅπως τὰ ἔφαλλαν τότε ; Ὡστε καὶ γιὰ νὰ πάρωμε τὴν Πάλιν, πρέπει νὰ προετοιμασθοῦμε καὶ μὲ τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε καὶ ὡς συμβολικόν. Ἡ ἐπι-στροφή μας στὴν παλαιὰ μουσικὴ, στὴν ἐθνικὴν παράδοσιν. θὰ μὰς κάμῃ πρὸς Ἐ-ληνες, θὰ μὰς δυναμώσῃ καὶ γιὰ πολλὰ μεγάλα πράγματα θὰ μὰς προετοιμάσῃ. Ἄν ἤμουν νέος σὰν καὶ σᾶς, καὶ ἂν εἶχα ὥραϊα φωνή, θὰ πῆγαίνα κ' ἐγὼ τώρα στὸ Ὡδεῖον νὰ μάθω τὰ Βυζαν-τινά...

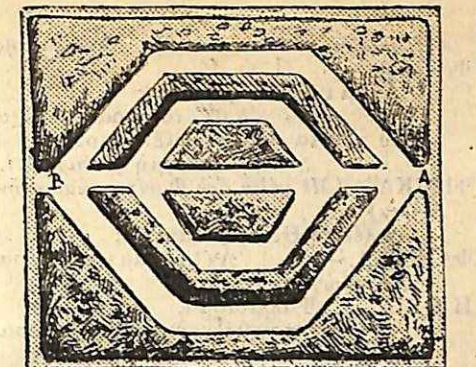
Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΙΛΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Β'έπει «Ὁδηγὸν Σ' νδρομητοῦ», Κεφ. ΙΒ']

α'.) Πρόβλημα

Αὐτὰ εἶνε τὰ γαλλικὰ χαρακώματα τοῦ Βερντέν. Ἀποτελοῦν ἕνα ὑπόγειον λαβύρινθον. Ζητεῖται νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα Α καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα Β, ἀφοῦ ὅμως τὰ περάσῃ ὅλα μίαν φορᾷν. Τί δρόμον θὰκολουθήσῃ ;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Διαβόλου

ΠΑ	ΒΕΡ	ΔΕΙ	ΒΑ
ΕΝ	ΡΙ	ΣΙ	ΑΜ
ΛΥ	ΒΙ	ΟΙ	ΩΝ
ΣΑ	ΣΙ	ΝΗ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Εὐρώπης.

γ'.) Τρίτος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Τ Ρ Ζ

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
 $Ch^*c^n - d^{*t} - b^{*l}y^{*r} - d^{*v}nt - s^{*} - p^{*rt}$

Νάναγνωσθῇ ἡ παροιμία αὕτη.

Νύσεις τοῦ 16ου αἰῶνος

α'.) Ἴδου πῶς σχηματίζεται ὁ ἀρχι-μουσικός. — β'.) Σπάρτη, Ναύπλιον, Κόρινθος, Πάτραι, Καλάμαι. — γ'.) Καντήλι-μαντήλι. — δ'.) Oiseau.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια και τέλος: ἴδε σελ. 137).

(Πηροῖται και κοιτάει τὴν ταντέλα τῆς Φιφίκας)

ΦΙΦΙΚΑ.— Ἀκόμη δὲν τὸ γλύτωσες
"κεῖν" τὸ ροδάκι; νῆαΤὸ χρόνιον σου, κτημένη μου
γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα!...

ΦΙΦΙΚΑ.— (Μὲ γέλια στὴ Φανίτσα και στὴν Κάκια)

ΦΑΝΙΤΣΑ.— Τί λέει ἡ Θεΐα; ροδάκινα;
"Ἀχ! νῆα καμπόσαΝᾶ τρώγαμε...
Ἡ ΘΕΙΑ.— Παλλίδισμα,ποὺ θέλει ἐκείνη ἡ γλώσσα
Νᾶ ἰδῆτε σεῖς ποὺ ἀρχίζατετὰ γέλια τὸ σαχλά σας;
Τώρα ποὺ βρήκατε καιρό,ποὺ λείπει ὁ Μπαμπᾶς σας.
"Ἀμ' ἔννοια σας, ἄμ' ἔννοια σαςκαι θάρρη ὅπου και νᾶνε
Και τότε, σκαγκαλιάρεις μου,θὰ ἰδῆτε πὼς γελᾶνε.
(Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Κάκια ἐξα-κολουθοῦσε τὸ διάβασμά της· ἡ Φιφίκα και ἡ
Φανίτσα ποὺ στὴν ἀρχὴ κουφοχαμογελοῦσανἐπικύσαν στὸ τέλος καὶ αὐτὲς τῇ δουλειᾷ τους.
"Υστερ' ἀπὸ λήρη σιωπὴ")ΦΙΦΙΚΑ.— Φανή, δὲν ἀρχίζεις, καλέ,
κανένα τραγουδάκιἈπὸ τὰ "Παναθηναῖα"
ΦΑΝΙΤΣΑ.—Ναί! ἀλήθεια, τὸ "Εὐζωνάκι".
Πῆς και στὴν Κάκια, ὅλες μαζίνᾶρχίζουμε.
ΦΙΦΙΚΑ.—Κάκια!..
ΚΑΚΙΑ.—Τί θέλεις;
ΦΙΦΙΚΑ.—"Ἀφισ" το,
καλέ, τὸ μάθημά σου— Ἀκόμα δὲ βροῦθηκες! —
και παῖξε τὸ "Εὐζωνάκι"Θὰ σε βοηθήσωμαι καὶ μεῖς...
Ἐμπρός!

ΚΑΚΙΑ.—

Νᾶ τῶρω ντὲ ποὺ βιάζεσαι
σὰ νὰ σε κυνηγᾶνε...(Ψάχνει στὰ τετραδιά της, σὲ λίγο)
Ἐμπρός, τὸ βοήκη!

ΦΙΦΙΚΑ.—

Ἐμπρός, Φανή.
(Ἀρχίζοντα νὰ παίζουν τὸ "Εὐζωνάκι". ἡ Φι-φίκα σκοποῦσε τὸ ποίμιο τοῦ βιολιού.)
ΦΑΝΙΤΣΑ.— (Ἐνῶ παίζει)Ποίμιο, Φιφίκα, κάνε...
(Ἡ Θεΐα μὲ τὴν ἀκρόαση νὰ παίζουντραγουδάκια, σηκώθηκε ἀξάφνα ἀπὸ τὴ θέση
της· μὲ τ' ἄγριο)Ἡ ΘΕΙΑ.— Ἀ μὰ δὲν ὑποφέρεστε!..
πιάστε τὸ μάθημά σαςΓιατί θὰ πάω τοῦτ' τὴ φορὰ
στ' ἀλήθεια στὴ Μαμμά σας,Χωρὶς κουβέντα δεύτερη...
ΦΙΦΙΚΑ.— (Μὲ ὕψος μισοκακόμοιο)Καὶ σου λένε, Κάκια,
Κοίτα και τὰ μὲνύματακι ὥς τὰ τραγουδάκια.
Ἐκεῖνο τ' ὁμορφὸ τοῦ Μπάχκαι δύσκολο ἀλλεγκρέττο
Ποῦλεγε; πὼς δὲν τῶξερεςπίσσε και διάβασέ το!
(Τῆς γνέφει μὲ γέλια νὰ χτυπᾷ νότες στὸνἀέρο.)
ΚΑΚΙΑ.— Ἀ! ναί, και τὸ λησιμόνησα!...(Πατάει τὸ πεντάλι τοῦ φάστε και χτυπᾷ
νότες καὶ ἀκκόρντα στὸν ἀέρο.)Ἡ ΘΕΙΑ.— Οὐφ! τ' εἶν' αὐτὰ! τί φάλτσα!
Καλέ, σὺ μὲ ξεκούφαγες.

ΦΙΦΙΚΑ.— (Μὲ γέλια)

Δὲν εἶνε, Θεΐτα,.... σάλτου...
Εἶνε ἀλλεγκρέττο κλασικὸτοῦ Μπάχ
Ἡ ΘΕΙΑ.— (Θυμωμένη) Μὰ δὲ σωμαίνειςΚαι σὺ!..
ΦΙΦΙΚΑ.— Καλέ, ὄχι τοῦ Σοπέν.τοῦ Μπάχ, καταλαβαίνεις;
Ἡ ΘΕΙΑ.— Σόπα, Φιφίκα, θὰ τῆς φᾶςμόν' κοίτα τὴν ταντέλα σου
Κι ὥς τὰ καλαμπούρια σουκι ὅλη τὴν ἄλλη τρέλλα σου.
ΦΙΦΙΚΑ.— Ἀχ νὰ μπορούσε νὰ πλεχθῇμὲ κοίταγμα μονάχα.
"Ὅλο και θὰ τὴν κοίταζακι ἄλλη δουλειὰ δὲ θάχα...
ΦΑΝΙΤΣΑ.— Φιφίκα, ἀλλάζουμε δουλειὰ;παίζεις γιὰ μένα;
ΦΙΦΙΚΑ.—Ἐλα!
Και παρ' τὴν κουβαρίστρα μουκαι πλέξε σὺ ταντέλα.
(Ἀλλάζοντα θέσεις ἀγά-ἀγά, μὰ ἡ Θεΐατῆς βλέπει.)
Ἡ ΘΕΙΑ.— Ἀμ' τώρα, δίχως ψέματα,θὰ φέρω τὴ Μαμμά σας
(Σηκώνεται)Γιατί τὸ πιαράκι...
δὲν εἶστε στὰ σωστά σας.(Φεύγει· μὲ τὴν ἑξῆς ἀπὸ τὴν πόρτα,
σηκώνεται ἡ Φιφίκα μὲ φωνὴς!)ΦΙΦΙΚΑ.— Παιδιά, παιδιά, τὴν κλείνομε
καὶ ἐμεῖς ἔξω τὴ Θεΐα;

ΚΑΚΙΑ.— Ναί! ναί!...

ΦΑΝΙΤΣΑ.— Κι ὥς ἔρθη καὶ ὥς χτυπᾷ.
(Κλειδώνοντα τὴν πόρτα τοῦ βάθους και ἑ-ραυνοῦζοντα.)
ΦΙΦΙΚΑ.—Και τώρα... συγνώμη!
Κατάλαβε τὴ θέση σου,Κάκια, μπροστὰ στὸ πιάνο
Κι σὺ μπρὸς σὲ ἀναλόγιο,καὶ ἐγὼ θανάτω ἀπάνω
Σὲ τοῦτη τὴν καρέκλα ἐδῶ(ἀνεβαίνει) τὸ χρόνον νὰ σᾶς δίνω
Ἐμπρός και γιὰ μπαγκέτα μουφῶρ' τὸ μπαστούνι ἐκεῖνο!
(Τῆς τὸ δένουν καὶ ἀρχίζουν τὴν τραγούδιτραγουδοῦν τὸ "Εὐζωνάκι" τῶν Παναθηναίων
ἡ καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο τραγούδι· σὲ λίγηὥρα ἀκούγονται φωνὲς ἀπὸ τὴν πόρτα,
χτυποῦν, φωνάζουν!)

ΦΩΝΕΣ.— Κάκια! Φανίτσα!.. ἀνοίξετε!...

Φιφίκα!... δὲν ἀκούτε!...

(Ἡ μικροὺς ἐξακολουθοῦν τὸ τραγούδι

τους χωρὶς νὰ δώσουν προσοχὴ σὲ λίγο ἀνοί-

γει ἀγά-ἀγά ἡ δεξιὰ πόρτα και μπαίνουν ἡ

Θεΐα, ἡ Μαμμά καὶ ὁ Μπαμπᾶς· ὁ Μπαμπᾶς,

μὲ τὴν ἑξῆς ἀπ' ἑξῆς, φρεῖ ἀκμή και τὸ κα-

πέλλο του και κρατεῖ στὰ χεῖρα ἕνα μικρὸ δε-

ματάκι.
Ἡ Κάκια και ἡ Φανίτσα τοὺς βλέπουν

και σωμαίνοντα, ἡ Φιφίκα δὲν ἀντιλαμ-

βάνεται στὴν ἀρχὴ τίποτα.)
ΦΑΝΙΤΣΑ.— (Στὴν) Ἀ! ὁ Μπαμπᾶς!...

ΦΙΦΙΚΑ.— (Στὴν) Ἀ! καὶ ἡ Μαμμά!...

ΦΙΦΙΚΑ.— (Μὲ τὸν πᾶν μᾶστορον)

Νὰ μὴν τὰ χάνετε, οὔτε
Νὰ φεύγετε ἀπ' τὸ χρόνον, ἔμπρός!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— (Ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρα-

τήσῃ τὰ γέλια.)
Γεῖά σου, Μαέστρο, γεῖά σου!(Ἡ Φιφίκα τὰ χάνει και μένει ὀρθὴ ἀπάνω
στὴν καρέκλα σὰν ἀπολιθωμένη.)
Ἡ ΜΑΜΜΑ.— (Μὲ θυμὸν)

Στάσου νὰ ραβδί τὸ ραβδί

νὰ ἰδῇς τὸ "χρόνον", στάσου!

(Ἡ Φιφίκα πηδαί ἀπὸ τὴν καρέκλα και

τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς Φανίτσας.)
Και σεῖς αὐτὸ τὸ διάβασμαμου κάνετε, κυρίες,
Νὰ παίζετε κάθε στιγμή

τέτοιες μουλὲς ἀηδίες;

Χωρὶς σταλιά ν' ἀνοίγετε

τὸ δόλιο μάθημά σας!...

...Βέβαια, γι' αὐτὸ χαλάσατε

καὶ ἡ δὴ τὰ δάχτυλά σας

Κ' οἱ δάσκαλοί σας φώναξαν...

ἄμ! εἰστε σεῖς νὰ πάτε

Και σ' ἄλλη τάξη ἀνώτερη...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— (Στὴν τραγουδοῦσα)

Θαροῦ πῶς θὰ τῆς φάτε...

Ἡ ΜΑΜΜΑ.— (Στὴ Φιφίκα)

Και σὺ ποῦνε τὸ κέντημα

ποὺ κέντησες ὥς τώρα;

(Ἡ Φιφίκα ζυγώνει στὸ τραπέζι και τῆς

δείχνει τὴν ταντέλα της.)
Πῶ πῶ! και δὲν τὸ τέλειωσες

ἀκόμα τὴσιν ὥρα

Ἐνα ροδάκι μιὰ σταλιά;

Ἡ ΘΕΙΑ.— Τῆς φώναξα, μὰ ἐκείνη

Ποὺ νὰ μῆκούσῃ! μιὰ στιγμή

δὲν τόλεγε νὰ μείνῃ

Σὲ ἡσυχία, ψιφίριζε,

κοροῦδενε, γελοῦσε,

Κι οὔτε δουλειὰ δὲν ἔκανε

κι αὐτὲς τῆς σκινταλοῦσε...

Ἡ ΜΑΜΜΑ.— Κι αὐτὲς τῆς προκομμένες δά...

δὲν θὰ τὸ ξανακάνουμε

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— "Ὀχι, ὄχι, Κάκια; ὄχι

[Φιφίκα]

ἔμπρός χωρὶς νὰ χάνουμε

Και τὸν καιρὸ μας ἀδικα...

μιλάτε, ἔμπρός!...

Ἡ ΜΑΜΜΑ.—

Καλέ, ὡς τες;

Κ' ἡ ΤΡΕΙΣ.— (μαζὶ) "Ὀχι, μπαμπᾶ!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— (Στὰ νᾶκουσε ἐκεῖνο ποὺ

γέρενε ν' ἀκούσῃ, ἀποκοινοῦντα μὲ χαμόγελο)

Τῆς τῶμ' ἐμεῖς,

λοιπόν...

ΦΑΝΙΤΣΑ.— (μὲ ἀπορία) Μὰ τί;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— (Μὲ ἐξακολουθητικὸ γέλιο)

(Συγχρόνως ἀνοίγει τὸ δεματάκι ποὺ κρα-

τοῦσε, και βγάδει τρεῖς πᾶστες, τῆς ὁποῖες

ἔφρασε γιὰ τῆς μικρὲς, και τῆς μοιράζει μὲ

τὴ Μαμμά και μὲ τὴ Θεΐα. Ἡ μικρὲς γλύ-

φονται ἀσπασιμένες.)
ΑΥΛΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο Διδάσκαλος:—Τι ἔγινε πρὸ ἐπτακοσίων

ἐτῶν σὰ σήμερα;

"Ο Μαθητὴς:—Δὲν ξέρω, δάσκαλε· ἐγὼ

εἶμαι ὁκτὼ ἐτῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ "Υμνου τῆς Ἐλευθερίας.

* *

—Σὲ ποῖ βιβλίό σου. Τουκομοροῖτη, θέ-

λες νὰ σοῦ πατήσω αὐτὸ τὸ ἄνθος, γιὰ νὰ μὴ

τάνοιξῃ; και τὸ χαλάσῃ;

—Στὴ Γραμματικὴ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδα.

* *

Εἰς μίαν συναναστροφὴν, ὁ Κύριος Α., γνω-

ρίζων ὅτι ὁ Τοτός ἦτο ἀνίσχυρος, τὸν ἐρωτᾷ:

—Τί ἦβλες, Τοτός, νὰ σπάσῃ; τώρα, ἀπὸ

ὅλα ὅσα εὐρίσκονται ἐδῶ-μέσα;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κύριος Α. ἦτο φαλακρός, ὁ Το-

τός, ἀποκρίνεται:

—Τὴν καράπλα σὺ, κύριε!

Κόκκιλο ὁ Κύριος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 156ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧν
θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια
τῆς "Διαπλάσεως" τῶν μηνῶν
Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου
και Ἰουλίου 1916Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 156ος Δια-
γωνισμὸς πρὸς εὐφροσίν τῶν Λύσεων τῶν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι
ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου
χάρτου, πολυμενέου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.
Ὅστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν,
πρέπει πρῶτα νὰ σταῖν μίαν (1) δραχ-
μήν, διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιοῦτου
χάρτου τῶν Λύσεων.Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται
νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ψευ-
δώνυμον, —τοῦτον δωρεάν, —και οἱ λοι-
ποὶ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέληφιά των, οἱ
μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον
νὰ συνοδεύουν κάθε τὸν λυσόχαρτον μ' ἓν
δεκάλεπτον γραμματόσημον.Ἐπίσης και οἱ ἀγορασταὶ εἰσποροῦν
νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ
συνοδεύουν κάθε τὸν λυσόχαρτον μὲ γραμ-
ματόσημον εἰκοσάλεπτον.Τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ
περὶ ἀπομονῆς τῶν Βραβείων, Ἰσοτιμίας
κλπ. εὐρίσκειτε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν δημο-
σιευθέντα εἰς τὸν ἰὸν φύλλον "Ὀδηγὸν τοῦ
Συνδρομητοῦ" (Κεφ. Δ') και πρέπει νὰ
τοὺς ἀναγνώσετε μὲ προσοχὴν.Βραβεῖα θάπονηται τοῦτον τὸν ὅρον
διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια
βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ
"Ὀδηγοῦ".

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐδριέδου
τῆς 29 Μαΐου 1916ἩΛΘΕ και ἡ Μεγάλη Ἐξοχότης. Μὲ ἡσυ-
χία, μὲ φρονιμάδα, μὲ εὐλάβεια, μὲ κατανύξι,
νὰ περάσετε, παιδιὰ μου, τὰς ἁγίας ἡμέρας και
νὰ προετοιμασθῆτε, ὅπως ἀρμόζει εἰς Χριστι-
ανούς, νὰ ἐορτάσετε τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάστασιν."Ὁ Ὀδηγός", Ἀναστ. Χρ. Λεμπ., τὰ λέγει
ἐν πολὺ καλλιάρ. Ἄλλο τὸ βραβεῖον τῶν Εὐ-
σήμεων και ἄλλο τὸ Ἀθρόον. Τὸ Ἀθρόον τὸ
παίρνει κανεὶς ὅταν τὰ διάφορα εἰς τοὺς δια-
γωνισμοὺς βραβεῖά του, δεύτερα ἢ τρίτα, καθῶς
και οἱ ἐπαῖνοι του, δώσουν ἀθροισμα τὴν μο-
νάχα. Τὸ βραβεῖον πάλιν τῶν Εὐσήμεων τὸ
παίρνει ὅποιος ἔχει τὰ περισσότερα Εὐσημα εἰς
τὸ διάστημα τοῦ ἔτους.Ἐμαθα μίαν «ἡρωϊκὴν» πρᾶξιν τῆς Ἡρωϊ-
δος "Ἐλληνοπούλας. Κάποτε ὁ μπαμπᾶς τῆς
τῆς εἶχε δώσῃ ἕνα διδραχμο, γιὰ νὰγοράσῃ κάτι
ποῦ τῆς ἄρεσε και τὸ ἐπιθυμοῦσε. Ἀλλὰ ἐκεῖ
ποῦ πῆγαινε, ἀπῆλθον στὸ δρόμον μιὰ δυστυχὴ
πρόσφυγα μὲ τρία προσφυγόπουλα και τῆς ἔδωκε
τὸ διδραχμο ὁλόκληρον. Δὲν εἶνε, ἀλήθεια, ἡρωϊ-
κὴν νὰ στερεῖται κανεὶς ἕνα πρᾶγμα, ποῦ τὸ
ἐπιθυμεῖ, διὰ νὰ ἐλεῖσθῃ ἕνα πτωχόν;Μαρία Δολφός, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνω-
ριμίαν καὶ ἐλπίζω νὰ διακριθῇ εἰς τὸν κύκλον
μας. Ναί, διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας εἶνε δε-
καὶ και μεταφράσεις, ἐννοεῖται ὅμως ὅτι προ-
τιμῶνται τὰ πρωτότυπα.Ἰάση τοῦ Ὁραίου, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα
γράφετε και ἐλπίζω ὅτι θὰ διαδώσῃς τὸν περιο-
δὸν μας και εἰς τὴν κυριότητα σας, ὅπου εἶνε
ἀκμή ἀντιστοίας. Διὰ τὰλλα, σὲ παραπέμπω
εἰς τὸν "Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ" ποῦ ἔδημο-
σιεύθῃ εἰς τὸν ἰὸν φύλλον. Αὐτὸς, λέει καὶ
ἀπορίαν.Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς
Στρατηγῆς Βοναπάρτην (ἔστειλα και εὐχαρι-
στῶ διὰ τὰς τόσας φροντίδας) ἱκανῶς τοῦ Ὁ-
ράτου ὅχι· ἅμα λάθῃ κανεὶς Ἀ βραβεῖον, δὲν
ἔχει δικαίωμα εἰς τὸ Ἀθρόον· ἔλα-σα τὸ Ἀ-
θρόον ἐγινε διὰ νὰ ἱκανοποιῇ τοὺς ἐπὶ πολλὸν
καρὸν διαγωνιζομένους, ὅταν δὲν ἐπιτυγχάνουν
Ἀ βραβεῖον) Γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν (διότι ἔλαβα
πᾶρα πολλὰς μεταφράσεις, και ἔως νὰ τὰς ἐφε-
τάσω ὅλας, ἐχρεώσθῃ καιρός; θὰ δημοσιευθοῦνἘγὼ, Λεοντοκάρδου Λεωνίδα, εἶμαι πολὺ
εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκή-
σεις ποὺ μοῦ στέλλουν οἱ φίλοι μου. Διαλέγω
ὅμως συνήθως τὰς εὐκολωτέρας, διότι· ἡ στήλη
αὕτη εἶνε διὰ παιδιὰ πάσης ἡλικίας και δὲν θέλω
νὰποχρῶνται τὰ μικρότερα. Ἐννοεῖται, ὅτι αἱ
πλέον πρωτότυποι Ἀσκήσεις εἶνε και αἱ πλέον
δύσκολοι, και τὰς δημοσιεύω ἐν μέτρον.Ποῖος μοῦ ἔστειλεν ὅτι "Ἐνα περίεργον" χωρὶς
νὰ τὸ υπογράψῃ;

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Βιβλία τετρατά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκό-
νες) δρ. 6. Χρυσόδ. δρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
δρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-
νες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἐκστὸν τετρατάδον δρ. 0,15
Δέσμη 7 τετρατάδων δρ. 1,—
Δέσμη 15 τετρατάδων δρ. 2,—
Δέσμη 25 τετρατάδων δρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόνες) δρ. 3,50.
Χρυσόδ. δρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)
δρ. 1,50, Χρυσόδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50.
Χρυσόδ. δρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογοι (Κουσιδίου).
Σειρά Α' δρ. 1,20. Σειρά Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
δρ. 2, χρυσόδετον δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἐκ-
στὸν δρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοια,
δρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ.
3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) δρ.
3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ.
3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀρχὴ τοῦ νέου 156ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων

Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
22ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

211. Λεξιγράφος

Στὴ μέση δυὸ προθέσεων

Ἐστάλη ἓνα πτηνόν

Κ' ἔκαμαν ἓνα Ρήτορα

Ἀρχαῖον, ὀνομαστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

212. Μεταγραμματισμός

Γάμα, ἀντὶ τοῦ Π' του, γράφεις

Καὶ με τοῦτο παρעבש

Ποταμός τῆς Ἰταλίας

Γίνεται γνωστός ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῶν τῶν Λεμμένων.

213. Στοιχειόγραφος

Ἀν νῆος τοῦ Αἰγαίου

Ἀποκεφαλίσθη,

Καὶ πάλιν τοῦτου νῆος

Θὰ παρουσιασθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

214. Συλλαβινὸν Κυβόλεον

* * * *

* * * *

* * * *

Κράτος τὸ πρῶτόν μου εἰς τὴν Εὐρώπην.
Χώρα τὸ ἄλλο μου στὴν Ἀφρική.

Κι' ὡς τρίτον ἔρχεται, λῦτα, κατόπιν

Ποὺλι ὥρατον μ' ἄμα γλυκῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐδώνου

215. Δίξυρον

* * * * * Νάντικαταθοῦν οἱ ἄστερι-
* * * * * σχοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως,
* * * * * ὥστε νάναγινώσκωνται : ὀρι-
* * * * * ζοντίω; ἄνω Κράτος; ἐτοιμόρ-
* * * * * ροπον καὶ πόλις; Βρυαρία;
* * * * * Καθίτω; δὲ κατὰ σειράν ἐξ
* * * * * ἀριστερῶν: εἶδος; πλοιαρίου,
ποτόν, φυσικὸς λιμὴν καὶ Προφήτη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνειροῦ

216—220. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος, ἐκαστῆς τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγρῆματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ἀκμή, δέσμα, μαῦρος, κλήσις, ἔπος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκας

221. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

7 4 2 1 5 = + — — ×

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις
δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρατελοῦν τὰ ἀριθμητικὰ
σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαχόμενον τῶν πράξεων
ποῦ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἴναι μὴδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Γαλατείας

222. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεν-
τολίπου κ' Ἑλλιπασμῶν.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

* * * *

τὰ δὲ δευτέρω γράμματα Ἑλλιπασμῶν τοῦ
αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1. Πόλις τῆς Ρωσσίας; 2. Ἡμέρα τῆς ἐξδο-
μάδος; 3. Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας; 4. Ἄνθρω-
πος; μεγαλόσωμος; 5. Ὀμηρικὴ βασιλοπείη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

223. Ἑλλιπασμῶν

ιο - αὐχ - η - α - ο - ι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναγ. Σ. Καραντζῆ

224. Γρίφος

φευφευφευ	φευφευφευ			
φευφευφευ	φευφευφευ			ὦ ! ὦ !
φευ	φευ	Τ	Τ	
φευ	φευφευ			ὦ ! ὦ ! δα
φευ	φευ	Τ	Τ	
φευ	φευφευφευ	Τ		ὦ ! ὦ !
φευ	φευφευφευ			

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰριδος

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας! λεπτά 5
μόνον! μετὰ α γ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μετὰ κ ε φ α λ α α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος
15 λέξεις, ἀλλὰ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη-
ρῶνται ὥς νὰ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στί-
χος, ἔστω καὶ ἀπὸ μιᾶς λέξης, μετὰ κεφαλαία ἢ
παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδεύμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελαὶ δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—112]

Στεννομαχιωτάκι, δέχομαι ἀλληλογραφίαν,
εὐχαριστῶν.—Τρελλὸς Κεφαλλονίτης.

[15'—113]

Ἰδρύεται ἐν Πάτρει; σύλλογος «δ' Ἐωσφό-
ρος» σκοπὸν ἔχων τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Πε-
ριοδικοῦ «Διάπλασις τῶν Παίδων». Διοικητικὸν
συμβούλιον ὡς ἑξῆς: Ἐπιδόξος: Ἐννευμένιος
Ἐπειρώτης, Ἀντιπρόεδρος: Θεόδωρος Μέλ-
λας, Ταμίας: Γεωρ. Διδριώτης, Γραμματεὺς:
Παναγ. Ἀσημακόπουλος, Σύμβουλοι: Γεωρ.
Μπάκας καὶ Ἰωάν. Γκόφας.—Συνδρομὴ ἐτησίᾳ
δρ. 2,40· ἐξάμ. 1,20· τρίμ. 0,60.—Δις: Συλ-
λόγου: Ἀχιλλέα Κ. Βότσην, Ἐννευμένιος Ἡ-
πειρώτην, Posie Restante, Πάτρας.—Ζη-
τοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1915, κόκκινα
με χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσόδεσσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τὸμον,
εἴνε ἡδὲν **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στελλοῦνται δὲ καὶ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντί-
τιμον, δραχμὰς 1,75.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 23—29 Μαρτίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Β. Κ. Χαροκόπος, Ἀγγελικὴ Κ.
Χαροκόπου, Αἰμιλία Ὁρ. Κατάρη, Ἰππεὺς τοῦ
Θανάτου, Δ. Ἀγγελετοπούλου, Γ. Β. Δούκας,
Ἄνδρ. Κολοτούρος, Γ. Ε. Σμαῖτος, Ποιήτρια
Σαπφώ, Δ. Π. Μακρῆς, Γ. Γαλλάνης, Ἀσπασία
Ἀ. Πυλαρινῶν, Ἰωάννα Θ. Μπάρεκα, Ἀ. Κ.
Βούλγαρης, Ἀλέξ. Π. Καρανίκας, Φ. Ν.
Σελᾶς, Ἰ. Ν. Σελᾶς, Π. Ἀ. Σχίζας (τετράκις),
Κωνστ. Ν. Χρυσόπουλος (δὶς), Λουὶςβιχ Χάμ-
παι, Ρούντολφ Μάσσσελτ, Μόρις Μαϊντλερ,
Γιούλιους Σράντερ, Λουδ. Στοκίγκερ, Ἀδόλφ.
Κρίνγκερ, Ὁσκάρ Μάουμαν, Ἀντὼν Χόφμαν,
Πάουλ Ρόξενφελντ, Ἀλβέρτ Φλέμινγκ, Ἐρνέστ
Χάρτμαν, Κάρελ Χέμερντιγκ, Γιοχάν Μέντσερ,
Φρίτς Πλάιν, Κάρελ Χέρολντ, Ἀντόλφ Χάναχ,
Γκουστάφ Σμόλλερ, Χανς Χριστιάνσεν, Α. Ε.
Ἀνδρόνικος, Ἀθ. Γ. Λαμπρινός, Ἀθ. Ν. Πε-
τσάλης, Ι. Ν. Καπαδόπουλος.

ΑΡΓΙΝΙΟΥ: Ἰ. Γ. Μουστακόπουλος,
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀ. Δ. Παπαδημητρίου, Ἰωάννα
Γ. Σταμίδου, Γ. Ν. Παπανικολάου,
ΒΟΛΟΥ: Χρυσ. Α. Ζήτης.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Ἀ. Ε. Κολόμβος, Γ. Ἀ. Κουμ-
παρούλης.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μπαρδής,

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Ἀ. Γεωργίου, Γ. Ν.

Γεωργιάδης,

ΙΘΑΚΗΣ: Κάποιος (δὶς),

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰουδᾶ Λεβή, Σαμπεθαί Μ.

Κουφίνα,

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος,

ΚΡΕΣΤΑΙΝΩΝ: Π. Χαλαμπόπουλος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀ. Ν. Μπινάρης.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ἡλ. Π. Πετρελάς.

ΜΕΔΙΓΓΑΝΑ: Βασιλικὴ Ἀ. Παπαδοπούλου,

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἠλίας. Μ. Μέλλος, Ἀρ.

Πρατῆς.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Π. Σ. Καράμαλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀ. Χ. Καρφύλλης, Ἰ. Ἀ. Κα-

λαμάτας, Ν. Ἀ. Παπαρησίου, Γ. Θ. Πανάγος,

Στ. Γαμβέτας, Δ. Σ. Μπεδέσης, Δ. Ἀ. Λοβέρ-

δος, Ἰ. Θ. Μπαβέας, Β. Θ. Τσεκόπουλος, Π. Σ.

Μιχαλάς, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Ν. Ι. Λύτσας, Στ.

Μακρομυχαλάς, Γερμανόφελος, Ἰ. Π. Γεωργιάδης,

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, Κάτσερ, Σ. Δ. Κατράκης,

Μαρίνα Χ. Αναγνωστοπούλου Κ. Π. Γεωργιάδης.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφροσύνη Ἰ. Ρέντζου, Παπάκι.

ΠΥΡΡΟΥ: Ν. Π. Δάβρος, Ε. Δ. Ἀγγελόπουλος,

Ν. Ι. Σταυρόπουλος, Μαργαρίτα Παναγιωτο-

πούλου,

ΣΕΡΒΟΥ: Θ. Σχίζας,

ΣΠΑΡΤΗΣ: Τάκης Ρηγόπουλος,

ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ι. Ν. Παπαπολυμέρου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μαίρη Π. Καραῖνη, Ἰ. Π. Κα-

ρώνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τέσ-
σασες: **ΟΣΚΑΡ ΜΠΑΟΥΜΑΝ** ἐν Ἀθήναις (τοῦ
ὁποῦ περιμένει τὴν διεύθυνσιν) **ΣΑΜΠΕΘΑΙ**
Μ. ΚΟΥΦΙΝΑ ἐν Ἰωαννίνους, **ΑΘ. Ν. ΜΠΙΝΙΑ-**
ΡΗΣ ἐν Λαυρεῖω, καὶ **ΤΑΚΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ**
ἐν Σπάρτῃ, οἱ ὁποῖοι ἐνεργώσαν διὰ τρεῖς
μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Ἐξεδόθη:

Γρηγορίου Ξενοπούλου

6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

(Τὸ μυστήριον τῆς Φωτεινῆς Σάντρη)

Τιμᾶται δρ. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50

Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιτα-

γῆς, ἀπ' εὐθείας: κ. Γρ. Ξενοπούλου, 38

ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.